

Plutocràcia

XAVIER MAUREL
ECONOMISTA

DEL DÉU grec de la riquesa, Plutó (de l'adjectiu *ploutos*, ric, també conegut com Hades, déu de l'inframón), en ve *plutocràcia*, govern dels rics. Aquests sempre han tingut influència destacada entre els governants, sovint decisiva, tot i que en alguns casos han estat a la defensiva, com va passar des de la fi de la Segona Guerra Mundial fins als anys 80 del segle passat. A partir d'aquesta data, les doctrines injectades, en dècades anteriors, per determinats economistes i matemàtics (no per la classe política, analfabeta en aquestes matèries) van obrir camí a l'aparició d'una no-

va plutocràcia que, com en anteriors cops, va generar una nova crisi.

La classe política, doncs, s'ha limitat a aprofitar aquesta conjuntura i s'ha sumat, amb més o menys decòrum, als beneficis generats pels nous plutòcrates. Diuen que és de ben nascuts ser agraïts, i és per això que els beneficiaris s'han fet càrrec dels elevats costos de recuperació de les grans empreses plutocràtiques, especialment els bancs. El Tribunal de Comptes informa que bancs i caixes han rebut ajudes per import de 107.000 milions d'euros, dels quals únicament han estat tor-

nats 16.500 milions, i diuen estar segurs de la pèrdua de 26.600 milions. Per ara. I les grans empreses viuen en un paradís (Espanya) on gairebé no paguen impostos i on moltes reben ajuts.

Mentre, els ajuts *prestats* als grans capitalistes han generat un creixement espectacular de l'endeutament de l'estat i del seu (i nostre) dèficit públic, precisament quan la davallada de l'activitat econòmica, i per tant del PIB, enfonsava els ingressos de les arques públiques, i conduïa a les tristament cèlebres retallades de serveis públics. Ara, el Banc Central Europeu ha tingut una *brillant* idea per resoldre, ni que sigui parcialment, aquests problemes. Es tracta d'afegir al PIB la "producció" dels serveis de prostitució i els d'estupefaents, de

manera que el PIB creixi i, així, el percentatge del deute baixi. A Catalunya, ja s'impulsa la indústria del joc.

Sortosament la UE ens ajuda. A caure. El president de la Comissió i el comissari d'Afers Econòmics i Monetaris, ens han fet arribar un nou decàleg des del Sinaí de Brussel·les. En destaquen sis manaments: apujar l'IVA i reduir les cotitzacions socials (pobres jubilats!); limitar les prestacions d'atur només a qui busqui feina (quina mena de feina?); eliminar el dèficit del sector elèctric (ens tornaran a apujar la llum); millorar l'eficiència de l'assistència sanitària pública (quan és més eficient que la privada); reforçar el control de la despesa pública, especialment en ajuntaments i comunitat autònomes (llegiu: més retallades); i finalment mi-

llorar les finances de les pimes.

En aquest darrer manament, el govern està en pecat. En efecte, el president del Govern ha afirmat que reduirà el tipus de l'impost de societats per a les grans empreses, no per a les pimes; i que no apujarà l'IVA (mentida podrida, no pot fer altra cosa). Veiem com, un cop més, els polítics en el Govern donen suport als plutòcrates i obliden la resta de la gent, treballadors en actiu o aturats i petits i mitjans empresaris. Per tant, mentre es doni prioritat als ajuts a la banca, raó per la qual el govern no pot atendre les demandes socials, serà possible veure una recuperació econòmica dels de dalt, però segur que hi haurà depressió per a la resta. A ningú pot sorprendre, doncs, el que està passant als carrers.